

ENIGMA

HELENA SILENCE

HELENA SILENCE

ENIGMA

HELENA SILENCE
ENIGMA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

*„Az meglett ember, akinek
szívében nincs se anyja, apja,
ki tudja, hogy az életet
halálra ráadásul kapja
s mint talált tárgyat visszaadja
bármikor – ezért őrzi meg,
ki nem istene és nem papja
se magának, sem senkinek.”*
(József Attila: Eszmélet)

1. Az utazás

HÁTAMAT SZOROSAN A FALNAK VETVE ÁLLTAM a repülőtér mosdójában. Egyedül voltam, mégis úgy tűnt, mintha százan szívnák el előlem a levegőt. Fájt a mellkasom, mintha mázsás súlyok nyomtak volna a föld felé. A félelem hatalmas hullámként borított be. Megbénított.

A folytatásban mindig ugyanaz volt. Lélegzetelállító fejfájás, mely szinte satuba fogta az agyamat. Az egyik pillanatban melegség öntött el, aztán már rázott a hideg. Képtelen voltam nyelni, vagy rendesen levegőt venni. Tíz perc alatt teljesen elvesztettem az irányítást a saját testem felett. Remegett a lábam, ezért inkább leereszkedtem a földre. Próbáltam olyan picire összehúzni magam, amennyire csak tudtam, mert veszélyt éreztem minden irányból. Szédültem a légszomjtól, elkezdtem kapkodni a levegőt. Nem lett jobb.

Szükségem volt a gyógyszeremre, hogy összeszedhessem magam, mielőtt Nora keresni kezdene. Ha így találna rám, az csak rontana a helyzeten. Kapkodva széthúztam a táskám cipzárját, és elkezdtem keresni a sárga gyógyszeres dobozt. Feltúrtam az egésztestet, de nem találtam meg. Nem, nem szólhatok Norának! Legyen bármilyen megértő és kedves, feltűnne neki az állapotom, és rákérdezne, hogy

miért történt. Hogyan mondhatnám el, hogy pánikrohamot váltott ki, mert megérintette az arcomat! Egy szempillantás alatt újra a kórházban találnám magam.

Valamit ki kell találnom, de sürgősen. Az arcom úszott a hideg verejtékben, és a látásom is egyre homályosabbá vált. Mintha minden lelassult volna. Tudtam, hogy másodperceim vannak, mielőtt a rettenetes felülírja minden gondolatomat.

A kétlépésnyire lévő mosdókra néztem. Térdre vergődtem, és odakúsztam a legközelebbihez. Iszonyúan szédültem. Belekapaszkodtam a szélébe, felhúztam magam, és remegő kézzel megnyitottam a csapot. Először az ujjaimat tartottam a jéghideg vízsugár alá, aztán lehajtottam a fejem, nagyjából elkotortam a hajam az útból és hagytam, hogy a hideg víz a tarkómra csorogjon.

A látásom pár – évszázadnak tűnő – másodperc múlva kitisztult, és a félelem is alábbhagyott valamennyire, bár a fejem még mindig szét akart robbanni. Nyertem egy kis haladéket, amíg megszerzem a gyógyszert. Elzártam a vizet, és a tenyeremmel nagyjából lesöpörtem a nedvességet a tarkómról. Beletöröltem a vizes kezemet a farmeromba. Valamit éreztem a jobb zsebemben, ezért beletűrtam. Egész idő alatt nálam voltak a pirulák...

– Egy roncs vagy, Lena – suttoztam rekedten magamnak.

Két szemet kiráztam a henger alakú dobozból, és gyorsan lenyeltem. A percek teltek, és a mesterséges nyugalom lassan szétáradt a testemben. Lesimítottam összeborzolódtott hajamat, és belepillantottam a tükörbe. Úgy néztem ki, mint egy mosogatórongy. Ami azt illeti, úgy is éreztem magam.

A múlt héten vasárnap telefonhívás jött.

Aznap végig éreztem, hogy valami végzetes készülődik. Órákon át szorongva járkáltam az üres házban, és vártam, hogy megtörténjen.

Amikor meghallottam az éles csörgést, szinte megkönnyebbültem. Rohantam a nappaliban lévő telefonhoz, pedig akkor már tudtam, hogy nagy baj van. Apa cégének alelnöke hívott. Hosszú másodpercekig zavartan köhécselt, aztán elmondta: *Sajnálom, de a szüleid gépén egy órával a felszállás után robbanás történt... A Csendes-óceán északi részén jártak. Elvesztettük a kapcsolatot a pilótákkal... Azonnal kiküldtek egy mentőcsapatot, de... már késő volt.*

A hívás utáni események mind kiestek. Arra tértem magamhoz, hogy mozdulatlanul fekszem anyuék ágyában, és a fejemben vége-láthatatlanul pörögnek a képek a balesetről.

Hinni akartam, hogy csupán álmodom. Hogy a szemem előtt gyorsan pörgő képeket a túlságosan élénk fantáziám okozza. De valahol mélyen tudtam, hogy amit látok, az megtörtént. Csupán annyit kellett tennem, hogy megérintem a takarót, és beszívom a pár-nán lévő finom parfümillatot. Az anyám odavolt egy Chanel parfü-mért, minden táskájában tartott egy kis fiolával; zöld tea és leven-dula illata lengte körül állandóan. Azt mondogatta, most, hogy kez-dünk felőrní, megérdemel több parfümöt, egy kis luxust... rávette apát, hogy magángépet béreljenek az első nagyobb üzleti útjukra.

Az ismerős illat és a melegség, melyet halványan megőrzött a ta-ka-rójuk, segített a fejemben ugyanazt átélni, amit ők. Újra és újra levetítettem a robbanás pillanatát, mert biztosan kellett tudnom, hogy nincs remény. Az apám megnyugtató hangja a szobában is a fülemben csengett: *„Abba kell hagynod, Lena.”*

Ám képtelen voltam leállni. Arra számítottam, hogy felfedezek egy roncsdarabot, egy mentőmellényt, bármit a víz felszínén, ami-be kapaszkodhattak, de egyszerűen semmi sem volt ott. A baleseti jelentés szerint három órával a becsapódás után a víz felszíne már ismét tükörsimává szelídült.

Azokban a napokban egész másként gyászoltam, mint a normális emberek. Képtelen voltam sírni, inkább tépelődtem. Mit tettem! Megakadályozhattam volna a halálukat! Láttam előre, hogy mi fog történni! Láttam, mert *érzőnek* születtem. Egyetlen érintés elég lett volna, és ők nem halnak meg.

Sípoló dallam vágta ketté az eddigi csendet. Összerezentem, és megmozgattam az elmerevedett nyakizmaidat. A mosdó ajtaja fölül hangszórót szereltek; egy behízelt női hang értesített minden kedves utast, hogy a Los Angelesbe tartó gépre megkezdheti a beszállást.

Victor nagybátyámról a temetés után hallottam először. Tudtam, hogy létezik, mert egyszer hallottam a szüleimet róla vitatkozni, de még sosem találkoztunk. Az apám ügyvédje kijelentette, hogy mivel ő az egyetlen élő rokonom, nála kell élnem. Így, egyszerűen. Az apám öccse és nagyon gazdag. Összesen ennyit sikerült megtudnom róla.

Pár másodperc múlva valaki halkán kopogott a mosdó ajtaján. Újra belenéztem a tükörbe. Elfintorodtam a beesett szemem és a nyirkos hajam láttán, aztán megvontam a vállam, és kinyitottam az ajtót.

– Jól vagy, Lenácska? – Nora aggódva toporgott az ajtó előtt, és az arcomat fürkészte.

– Persze, Nora. – Az arcomra kényszerítettem egy mosolyfélét. – Csak kellett egy kis egyedüllét, hogy összeszedjem magam.

– Rendben – bólintott megértően, aztán a háta mögé mutatott. A csomagjaink mellett egy férfi állt, az ingére a repülőtér emblémáját varrták. – Megérkezett a géped, csillagom. Lassan búcsúznunk kell.

Visszakísért a bőröndökhöz. Döbbenet láttam, hogy könnyes a szeme. Aggódtam, hogy megint elragadják az érzelmek, mint korábban a váróban, amikor vigasztalásul megérintette az arcomat.

Azonban összeszedte magát, és megtörölte a szemét. Kicsi korom óta ismertem. Ő volt a legodaadóbb bejárónő és pótnagymama a világon.

– Velem minden rendben lesz, Nora – nyugtattam meg gyorsan.
– Nem kell aggódnod! Végre nyugdíjba vonulhatsz. A lányod biztos örül, hogy hozzájuk költözöl, és többet lehetsz az unokáiddal is – soroltam biztató hangon.

Mindvégig bólogatott, aztán amikor befejeztem, közelebb lépett. Úgy tűnt, mintha ügyelne rá, hogy ne érjen hozzám.

– Sajnálom, ha miattam lettél rosszul – intett a mosdó felé. – Valami megváltozott benned, Lenácska, és nagyon remélem, hogy meg tudsz birkózni vele! Tudnod kell, hogy nagyon szerettem a szüleidet, és téged is. Sosem felejtelek el titeket. Néha adj hírt magadról, rendben? És ha tudsz, egyszer látogass meg! Amikor már kevésbé lesz fájdalmas ide visszajönni.

Csókot lehelt az ujjaira, aztán pár centire az arcomtól végigsimította velük a levegőt. Majd megfordult, és sietős léptekkel a kijárat felé vette az irányt. Utána akartam szólni, mert lelkiismeret-furdálásom volt, hogy nem búcsúztam el tőle rendesen, de egy pillanat alatt eltűnt a tömegben.

– A kisasszony Lena Wall? – kérdezte a csomagok mellett toporgó egyenruhás férfi.

– Igen, én vagyok – válaszoltam rekedten felé fordulva.

– Értesítettek a kisasszony érkezéséről. A nagybátyja elküldte önért a magángépét, azzal fog utazni.

– Oh... rendben – lepődtem meg. Magángép... tényleg nagyon gazdag lehet. – Akkor merre?

– Mutatom az utat! – Időközben felpakolta a csomagokat egy kék-zikocsira, és végig előttem haladva tolni kezdte.

Egy oldalfolyosóra vezetett, amin át egy elszigetelt, kisebb területre jutottunk. A leszállópályán álló kisrepülőgép fekete volt és csillogó. Ordított róla a luxus.

Ahogy közelebb mentünk, és odaértünk a géphez, megtorpan-
tam. Teljesen lefagytam. Az zakatolt a fejemben, hogy le fogok zu-
hanni. Az agyammal felfogtam, hogy butaság, de a rettegés nem
múlt el.

– Kisasszony? – nézett rám türelmetlenül az utaskísérő, és tünte-
tően az órájára pillantott.

Nagy levegőt vettem, próbáltam figyelmen kívül hagyni a szorító
érzést a gyomromban, és felléptem a leeresztett lépcsőre.

A gép belső része nem okozott meglepetést. Az uralkodó szín az
ezüst és a fekete volt, ami először extravagánsnak tűnt, de aztán ha-
mar megszoktam a látványt. A hatalmas, fekete bőrülésekből hat-
hat állt mindkét oldalon; álomszerűen kényelmesnek tündek. Már
alig bírtam tartani magam, a fejem megint lüktetni kezdett. Elfá-
radtam. Minél hamarabb le akartam rogyini az egyik széles ülésre.

– Ha bármit óhajt, kérem, nyomja meg ezt a gombot! – mutatott
a falon lévő nagy ezüstgomb felé. – A pilóta pár percen belül meg-
kezdi a felszállást.

– Köszönöm, megleszek – mondtam, de éreztem, hogy a hangom
nem sikerült olyan magabiztosra, mint terveztem.

– Akkor kellemes utat, kisasszony!

– Köszönöm! – biccentettem felé halvány mosollyal. Ezután ki-
lépett a gép ajtaján. Végre teljesen egyedül maradtam. Letelep-
tem az egyik hátsó, ablak melletti ülésre, behunytam a szemem, és
megpróbáltam pihenni.

2. *Egy új barát*

ARRA RIADTAM FEL, HOGY RECSEG EGY HANGSZÓRÓ. A gép elejéből jött a hang. Valaki öblösen felkacagott, aztán egy idősebb férfi jelent meg a pilótafülke ajtajában. Amikor látta, hogy nyitva a szemem, elmosolyodott, és hátraballagott hozzám.

– Biztos te vagy Lena, Victor sosem látott unokahúga! Már kinéztem egyszer, de csukva volt a szemed, gondolom, elszunyókáltál. A nevem Oscar, és én leszek a pilótád.

Széles mosollyal kézfogásra nyújtotta a kezét. Ettől a pillanattól féltem. Felálltam, lehúzkodtam a pólóm hosszú ujját, hogy minél jobban takarja a tenyerem, és belecsúsztottam a kezem az övébe. Csak az ujjhegyem ért a bőréhez, mégis olyan volt, mint egy erős ütés. Az átáramló információhalmaz alaposan fejbe kólintott; az agyam lassú lüktetésbe kezdett. Ki kell találnom valamit, hogy elkerüljem a további érintéseket!

– Nagyon örülök – biccentettem. Gyorsan elhúztam a kezem, és megpróbáltam kizárni az előbb látott képeket. Oscar tegnap múlt ötvenéves; a lóversenypályán töltötte a nagy napot, és meglepően

hosszú nyerősorozatot produkált. Inkább a külsejére koncentráltam. Rövidre vágott, teljesen ősz haja volt, bozontos körszakálla és világoskék szeme. Kopott farmert és piros-fekete kockás inget viselt.

– Körülbelül négyórás utunk lesz. Victor pár perce hívott. Már hazaért, és nagyon vár téged. Mérget vehetsz rá, hogy fantasztikus nyarad lesz. Colorado gyönyörű ebben az évszakban, a birtok pedig a vidék legszebb részén terül el. De majd te is meglátod. Pár perc múlva indulunk, csak még várunk valakit. Lesz egy útitársad, remélem, nem bánod!

– Kicsoda? – köszörültem meg a torkom, és a gép elejénél lévő ajtó felé kaptam a tekintetem. Már kezdtem beleélni magam, hogy a repülőút alatt lesz időm nyugodtan felkészülni a nagybátyámmal való találkozásra.

– A kis Zoe Tree. Odaát Coloradóban a ti családotok birtoka és az övék egymás mellett van. Egyszóval szomszédok lesztek a nyárra. Körülbelül egyidősek vagytok, biztosan lesz majd közös témátok is. Ő mesélhet egy-két dolgot az ottani életről és Victor bácsikádról. Jól tudom, hogy még sosem találkoztál a nagybátyáddal?

– Nem, mi... még nem volt alkalmunk.

– Semmi gond, kislány, lesz időd megismerni. Victor rendes ember, jól meglesztek. De tudnám, hol késik az a lány! Már itt kellene lennie – nézett az órájára.

Kopogó léptek zaja hangzott fel a lépcsőn. A következő pillanatban egy száguldó energiabomba viharzott be. Leszórt vagy egy tucat papírszatyrot az első ülésre, aztán nevetve az elé siető Oscar nyakába ugrott. Térdig érő csizmát, passzos fekete nadrágot és cse-resznyepiros inget viselt. Messziről süttött róla, hogy kényelmesen érzi magát a bőrében.

– Hapsikám, de örülök, hogy látlak! – A hangja mély volt, és csak úgy rezgett benne az öröm. – Ezek a New York-iak már kezdtek kiborítani. Menjek végig az X folyósón, amíg meg nem látom az Y leágazást, arra forduljak rá, és akkor el is jutok a Z kapuhoz, de nehogy arra a másíkra forduljak, mert az elvisz egészen Alaszkáig! Komolyan mondom, egyik sem volt képes elmagyarázni rendesen, hogy jutok ide! – panaszkodott. Minden szavából áradt az izgalom. Olyan hevesen beszélt, mintha csak az év sztoriját mesélné.

– Hej, Zoe baba, hiányzott már az a hatalmas szád! – kacagott fel újra Oscar. – Mutasd magad, egészen illedelmes hölgy lett belőled! Biztos megtanítottak abban a puccos iskolában elegánsan teázni, meg női nyeregben, összezárt lábakkal lovagolni. Talán már azt is elfelejtetted, hogy fütyülnek a cowboyok, pedig majd kiköptem a tüdőmet, mire megtanítottam neked! – Megfogta a lány mindkét vállát, úgy csodálta; a szemében büszkeség tükröződött.

– Nagyon tévedsz, vén csont! – vágott vissza a lány, és hátrébb lépett. A szájába vette a hüvelyk- és a mutatóujját, beszívta a levegőt, majd olyan éleset és hangosat füttyentett, hogy az egész repülő visszhangzott belé. Egyre jobban fáj a fejem, de eszemben sem volt felhívni magamra a figyelmet. Zoe Tree gondtalan és nagyon közvetlen embernek látszott. Elhatároztam, hogy a repülőút alatt megpróbálok a lehető legtávolabb maradni tőle.

– Ej, kislány – kacagott fel Oscar –, ha az anyád rájön, hogy ugyanazt a pimasz kis dugót kapja vissza, akit egy évvel ezelőtt elengedett a magániskolába, csalódott lesz.

– Jaj, Oscar... már annyira hiányoznak! Szeretnék minél előbb otthon lenni! Mikor indulunk?

– Egy percen belül kérem is a felszállási engedélyt, ha méltóztatsz végre leülni! Addig is ismerkedj meg Lenával, ott ül hátul! Ő Victor unokahúga, és a birtokon tölti a nyarat.

– A Mindenhatónak van unokahúga? – kacagott fel Zoe, aztán észbe kapott.

Oscar elnéző mosollyal visszaballagott a pilótafülkébe.

– Sajnálom, ez nem volt szép tőlem. – A lány közelebb jött hozzám. – Ugye, nem bántottalak meg?

– Nem, dehogy – ráztam meg a fejemet, aztán elfordultam. Reméltem, ha nem veszek róla tudomást, akkor leül valahová előre. Megbántam, hogy nem hoztam magammal olvasnivalót, még egy pletykalappal is beértem volna, csak ne kelljen beszélgetnem. A gép motorjai egyszerre dübörögtek fel, és a szívem a torkomba ugrott.

– Zoe Tree vagyok egyébként. Furcsa, hogy még sosem hallottam rólad.

Mosolygott, de szerencsére nem nyújtott kezet. Elkéseredetten néztem, ahogy lehuppan a velem szembeni ülésre, becsatolja az övet, és kíváncsian méregetni kezd. Kényelmetlenül éreztem magam a kutató pillantástól, és fészkelődni kezdtem.

– Lena – nyeltem egy nagyot. Próbáltam nem gondolni rá, hogy egy percen belül felszállunk.

– Igen, mondta Oscar, hogy ez a neved – jegyezte meg nevetve.

A gép elkezdett gurulni a kifutópályán. Egyre jobban félttem. Teljesen elfeledkeztem Zoéről. Belekapaszkodtam az ülés karfájába, szorosan behunytam a szemem, és próbáltam figyelmen kívül hagyni a lüktetést a fejemben. A fájdalom keselyűként marcangolta az agyamat. Kicsordult egy könnycsepp a szememből, de gyorsan letöröltem. A zsebemben lévő doboz után tapogatóztam.

Pánikbetegségre és a kezdődő depresszióra írták fel, de a fájdalommal is mindig elbánt. Megfordult a fejemben, hogy túl sokat szedek belőle, de kettő sosem segített. Kipattintottam a doboz tetejét, kivettem két újabb szemet, majd gondosan visszazártam.

– Ezzel könnyebb lesz. – Zoe egy kisebb palack vizet nyújtott felém. – Félsz a repüléstől, igaz? Elsápadtál.

Lenyeltem a gyógyszert, miközben kortyoltam az üvegből. A gép zökkent egy nagyot. Az ujjaim merevek voltak a kapaszkodástól, ezért történhetett meg, hogy kicsúszott a kezemből a doboz, és hátrafelé kezdett gurulni.

– Várj, felveszem! – Zoe egy másodperc alatt kikapcsolta az övét, és a karfákba kapaszkodva a gyógyszerem után mászott. Szólni akartam neki, hogy üljön vissza, mert a gép emelkedni kezdett, de a rémület elvette a hangom. Megint becsuktam a szemem, és úgy kapaszkodtam az ülésbe, mintha az életem múlna rajta. Abban a pillanatban úgy is tűnt. Két perc telhetett el, mire egyenesbe jöttünk. Kinyitottam a szemem. Zoe újra velem szemben ült, és megfejthetetlen arckifejezéssel méregetett. A doboz a piruláimmal ott volt a közöttünk lévő felhajtható kisasztalon.

– Köszönöm! – mondtam megkönnyebbülten. Nagyot sóhajtott, és halvány mosoly jelent meg az arcán.

– Semmiség, nyuszifül, látszott, hogy szükséged van egy kis gondoskodásra – jegyezte meg hirtelen jött vidámsággal. – Mindig rosszul vagy a repüléstől?

– Általában nem... ennyire. – Megmasszíroztam a halántékomat. Melegem volt, de egy fokkal jobban éreztem magam.

– Bocs, hogy az előbb leszóltam a New York-iakat. Gondolom, te is idevalósi vagy. Nem rossz hely ez – magyarázta folyamatosan

–, csak a sulim volt egy börtön. Egyenruha, kimenő nélkül sehová, beképzelt szoláriummacák minden sarokban, akik azt lesik, mikor hibázol, hogy aztán egy szépen kitalált ocsmány pletykával társadalmilag kinyírjanak. Komolyan mondom, az anyámnak az volt élete legrosszabb döntése, hogy ideküldött. De szerencsére soha többé New York. Neked is vannak hasonlóan szép iskolai emlékeid? Mint tősgyökeres New York-inak? – fintorodott el.

Hátradőlve, kíváncsian várta a válaszom. Közben egyre magasabbra emelkedtünk. Kifújtam az eddig visszafojtott levegőt. Rájöttem, hogy csúnya dolog lenne figyelmen kívül hagyni a kérdéseit. Nem akartam rögtön rosszul indítani.

– Igazából, nincs sok mesélnivalóm. Én is magániskolába jártam, de szerettem. Idén érettségiztem, a nyarat pedig a nagybátyámnál töltöttem – mondtam fel a betanult szöveget.

– Most először jársz nála, ugye? – kezdődött meg a faggatózás, amitől tartottam.

– Igen – válaszoltam röviden.

– De gondolom, már ismered! – bólogatott.

– Még sosem találkoztunk.

– Hogyhogy? Egy ismeretlen nagybácsi? Csak nem valami rejtélyes családi viszály áll a háttérben? A te feladatod megtörni a jeget? Lazák a szüleid, hogy elengedtek egyedül egy ismeretlen városba, egy ismeretlen rokonhoz. Amikor én először ideutaztam, az egész család velem volt, hogy ha rosszak lennének a körülmények, kime nekítsenek. De a te szüleid akkor ezt másként fogják fel. Ők hogy-hogy nem jöttek veled?

– Ők... Sok a munkájuk – nyögtem ki. Egyre nagyobb kínban voltam a hazugságok miatt, és tudtam, hogy nem úszom meg

ennyivel. Zoe olyan embernek látszott, aki nem hátrál. Hogy védjem magam, támadó taktikát alkalmaztam.

– Te biztos sokat tudsz a nagybátyámról. Miért nevezted Mindenhatónak? Mesélsz egy kicsit róla?

– Persze hogy mesélek! Úgy látom, tényleg rád fér az információ – bólogatott sajnálkozva. – Victor Wallt a környéken mindenki Mindenhatónak nevezi. Ő is tud róla, szerintem még hízeleg is neki.

– Te is arrafelé laksz, ugye?

– Szinte ugyanott. A családjaink birtoka szomszédos egymással. De a kapcsolat nálunk sem felhőtlen. Az anyám már jó ideje haragszik a bácsikádra, de nem tudom, miért – ráncolta össze a homlokát –, mert a Mindenható voltaképpen egész jó fej. Jut eszembe, maradhatna ez az utazás kettőnk között? Anya dühös lenne, ha meghallaná, hogy Victor gépével utaztam. Mindig azt mondja, hogy inkább ne legyünk neki lekötölezve. Szóval megtennéd, hogy hallgatsz róla?

– Nem hinném, hogy szóba kerülne, de hallgatok. – Valami nyugtalanított, ezért inkább rákérdeztem. – Honnan tudad, hogy én ma utazom? Csak a gép miatt kérdezem, mert...

– Ja, hogy az! Oscar szólt róla. Felhívott reggel, mert tudta, hogy én is ma jövök haza. A déli géppel mentem volna, de átszállással kétszer olyan hosszú az út. Oscar a nagybátyádnál dolgozik, aféle mindenes sofőr – magyarázta. – Hét éve ismertem meg, amikor a bátyámat tanította vezetni. Én is elkísértem az órákra, de csak idegesítettem mindkettejüket, ezért állandóan elküldtek a fenébe. Nem hagytam magam, és mire a bátyám belejött a vezetésbe, Oscarral összehaverkódtunk. Azóta néha felhív. Azt mondja, azért, hogy ne felejtsem el az otthoni beszédet, pedig tudom, hogy

hiányzom neki. De épp Victorról beszéltem, bocss, hajlamos vagyok a csapongásra! Szóval említettem, hogy a földjeink szomszédosak. Nos, olyannyira azok, hogy csak egyetlen természetes határvonal, egy folyó választja el a két birtokot. Mivel a folyó szinte nyílegyenes és jórészt a hivatalos határvonalon folyik, na meg egyik család sem használja a víz melletti területeket, ezért nincs kerítés. Egy hatalmas egységet alkot a két földterület. Mindkét birtok az egyik jellegzetes közép-coloradói völgyben fekszik. Még nem láttad, úgyhogy felvázolom. – Kikapcsolta az övét, előrébb csúszott, és heves magyarázatba kezdett. Szókésbarna, hullámos haja csak úgy repkedett a feje körül, ahogy az egész testét belevonta a beszédbe.

– Úgy kell elképzelni, hogy akárhová mész, minimum két oldalról hóval borított hegyek vesznek körül, de a völgyben kifejezetten meleg van ebben az évszakban. Rengeteg a kisebb-nagyobb tó is arrafelé. Majd a saját szemeddel is látni fogod. Az erdő körülöleli az egész völgyet. Ha ősz közepén leszáll a köd, olyan, mintha sűrű pókháló fonná be a fákat. Félelmetes, ugyanakkor fantasztikus látvány. A levegő olyan tiszta, hogy ha beszívod, esküszöm, érzed, ahogy tisztul a tüdőd. Nem sokan élnek arrafelé, de a környék kárpótol mindenért. Ráadásul, ha valami egyéb szórakozásra vágysz, Colorado Springs röpke egyórás autóútra van tőlünk. A nagybátyád földje valamivel nagyobb, mint a miénk, de már nem sokáig, mert az anyám rosszul viseli, ha valamiben megelőzi őt a Mindenható. Egy ideje elkezdte felvásárolni a völgyön túli földeket, bár isten tudja, mit lehet azokkal kezdeni. Csupa erdő az egész. Talán legelőt akar belőle csinálni! – gondolkozott el.

– Ezzel foglalkoztok? Állattenyésztéssel? – ugrottam rá a témára. Bármit, csak ne térjünk vissza a szülőkhöz.

– Lótenyésztéssel, telivéreket nevelünk. Ahogy a nagybátyád is. Nem sokat értek hozzá, az anyám és a bátyám ellenezte, hogy én is ott dolgozzak. Bentlakásos iskolába küldtek, hogy sokra vigyem – fintorgott. – Mindig azt hallottam a bátyámtól, hogy legyek orvos vagy ügyvéd, mert ez neki nem adatott meg. Tudod, ő korán elkezdett dolgozni a lovakkal, és nem volt lehetősége folytatni az orvosit.

– És az apád? Ő is lovakkal foglalkozik? – Az volt a taktikám, hogy elárasztom kérdésekkel, és akkor nem lesz ideje felőlem érdeklődni. De valamibe beletenyerelem, mert elborult az arca, és a szeme sem nevetett már.

– Még kiskoromban meghalt. Lovasbaleset – mosolyodott el halványan.

– Sajnálom. Én...

Most mit mondjak? Hogy egy cipőben járunk? Szemétnek éreztem magam, mert amíg ő mesélt a halott apjáról, én hazudtam neki a szüleimről.

– Régen volt már – vont a vállát. – Alig emlékszem rá. – Leszedett egy láthatatlan pihét a térdéről. Észrevettem, hogy könny gyűlik a szeme sarkába, de pislogott párat, és már nyoma sem volt. – Bocs, néha kijön belőlem.

– Érthető, ha szomorú vagy. Mindenki az lenne a helyedben. – Átöleltem magamat, és a hónom alá dugtam a kezemet.

– Inkább mesélek még, hogy ne legyen olyan ismeretlen neked a terep, mire odaérünk, jó?

Meg sem várva a választ, lelkesen folytatta. Beszéd közben állandóan hátrasimította a haját, ami ugyanúgy visszahullott az arcába. Kezdtém irigyelni a belőle áradó magabiztosságot.

– A bácsikád miatt felesleges aggódnod! Ő tényleg rendes ember. Ritkán láttam, amíg otthon laktam, mert anya régen utálta, ha átmentünk a birtokára, de amikor találkoztunk, akkor mindig kedves volt. Olyan negyven körüli lehet, és nagyon jól néz ki a korához képest. Izmos meg minden, és egyáltalán nem olyan, mint a többi felnőtt. Rengeteget dolgozik a lovakkal, az övéi a legszebbek a kontinensen. Meg a mieink.

– Egyedül él?

– Igen. Persze Ethel még vele lakik; ő a házvezetőnő, majd te is megismered, nagyon kedves asszony. Olyan mindenki nagymamája típus. Állandóan becézget, és panaszkodik, hogy keveset eszel a főztjéből. Eszméletlenül jól süt!

– Hú, de sokat tudsz! – Kezdtem örülni, hogy potyázásra adta a fejét. – Nagy segítség vagy!

– Köszönöm! – Büszkén kihúzta magát. – Anya szerint, ha bekerülök egy vadidegen társaságba, fél óra alatt mindenki a barátom lesz. Kiskoromban sokáig azt hitték, hogy hiperaktív vagyok. Egyébként, ha már berendezkedtél a nagybátyádnál, esetleg néha átutorhatnál hozzánk. Nem akarok rád akaszkodni, de az összes ismerősömet egy éve láttam utoljára. Félek, hogy már megváltoztak a dolgok. Igaz, én sem vagyok ugyanaz. A bátyám az egyetlen, akivel bármiről tudok beszélgetni, de ő férfiból van, és pár dologra csak rázza a fejét, hogy ne zaklassam ilyen nőcis dolgokkal. Ráadásul mióta átvette a birtokot, egyfolytában dolgozik. Szóval néha lóghatnánk együtt a nyáron, ha neked sincs ellenedre.

– Az jó lenne! – mosolyogtam.

Egyre jobban felengedtem a kedvességétől. Egy órája folyamatosan beszélt, vidám dolgokat mesélt a környékről és a nagybátyámról. Bizakodni kezdtem, hogy talán elviselhető lesz az ottani élet.

Kockázatos barátkozni, sőt, mindenfajta emberi kapcsolat kockázatos a képességem erősödése miatt, de meg kell próbálnom. Kell valaki, akivel néha szót válthatok. Ha teljesen magamba zárkózom, annak újra kórházi kezelés lesz a vége.

– Jó lenne néha együtt lógni – tettem hozzá magabiztosabban.

– Akkor ezt megbeszéltük, nyuszifü! Annyira örülök! Duplán megérte, hogy felkérkedtem Victor gépére. Már alig várom, hogy hazaértünk! Egy csomó olyan hely van Colorado Springsben, ahová érdemes elnézni. Feltétlenül látnod kell!

És csak mondta és mondta. A hangja elzsongított, már nem is arra figyeltem, hogy milyen programokat szervez hetekre előre, hanem arra, hogy milyen jó érzés, hogy valaki újra normális emberként kezel. Valahogy megnyugtatott, ettől biztosabbnak éreztem a talajt a lábam alatt.

A következő egy órában mesélt az iskolájáról, ahol teljesen felesleges tárgyakat akartak a fejébe verni. Nem szeretett magolni, inkább divattervező akart lenni. Azt mondta, életcéljának tekinti, hogy minden embert úgy öltöztessen fel, hogy az illető életében először kényelmesen érezze magát a bőrében.

– Tudod, nyuszkó, az emberek alapvetően tele vannak komplexusokkal, de ha az, amit viselnek, mondhatni tökéletes nekik, máris eggyel kevesebb dolog miatt kell aggódnuk. Ilyen egyszerű az egész!

A New Yorkban töltött évek alatt csak nyaranta járt haza, mert szabadidejében a SoHo negyedben egy tervező boltjában gyakor-nokoskodott. Mesélt arról, hogy a régi barátaitól már elszakadt, udvariassá vált a kapcsolatuk. Ellágyult az arca, amikor a bátyjáról beszélt, látszott, hogy nagyon közel állnak egymáshoz. Aztán az anyjára terelődött a szó.

– Ó csodálatos! – Hátravetette a haját, és elmosolyodott. – Nem is kívánhatnék jobb anyát magamnak, persze leszámítva azt az apróságot, hogy magániskolába küldött. Egy időben azt hittük, hogy elveszítjük, de rendbe jött.

– Elveszítitek? Miért... – Késő volt, már kimondtam. Világos, hogy Zoe anyja a férje halála miatt volt kikészülve. Már rég túlléptünk a témán, erre én megint felhoztam.

– Úgy elkomolyodtál, nyuszkó. – Zoe fürkésző szemekkel méregetett. – Az anyám depressziós volt, de sikerült kilábalnia belőle. Egy hatásos gyógyszernek és a támogatásunknak köszönhetően. A gyógyszerének furcsa neve volt, sokáig nem is tudtam megjegyezni, és amikor abbahagyta, igyekeztem végleg elfelejteni a nevét. De egy órával ezelőtt újra láttam – nézett a zsebemre. – Azon a dobozon, amit elejtettél.

Már egyáltalán nem mosolygott.

A felismerés, hogy Zoe az út eleje óta tudja, hogy elhallgatok valamit, úgy ért, mintha frontálisan ütköztem volna egy vasfallal. A szívem erősebben és gyorsabban kezdett verni, a gyomrom megint a torkomba ugrott.

– Zoe, én... – nyögtem fel.

– Figyelj, nyuszkó! Úgy érzem, közelebb kerültünk az út alatt, elmeséltem neked majdnem az egész életemet. Akár barátok is lehetnénk idővel. Szeretnék még jobban megismerni, de ehhez az kell, hogy ne hazudj nekem. Ha problémáid vannak, nekem elmondhatod, nagyon megértő tudok lenni. Elvégre New Yorkból jöttél, az égre! Ott minden második ember terápián gyógyíttatja a sérült lelkét. Bevallom, meglepődtem, amikor felismertem a gyógyszeredet. Anya rövid ideig szedte, mert az orvosa szerint nagyon erős szer. Te meg úgy eszed, mintha Tic Tac lenne! Szóval, elmondod, mi a

helyzet? Depressziós vagy? Leszokóban lévő drogfüggő? Esetleg neked is meghalt valakid?

A harmadiknál összereztem, mire Zoe a szájához kapta a kezét. Apró nyikkanás tört elő az ujjai közül.

Ez volt a pillanat. Addig kellett elmondanom neki, amíg még képes vagyok rá.

– Egy héttel ezelőtt a szüleim Japánból akartak hazautazni egy ugyanilyen magángépen. Egy órával a felszállás után a motorok felrobbantak, és a gép belezuhant a Csendes-óceánba. Mindketten meghaltak. A nagybátyám maradt az egyetlen rokonom. Az apám azt akarta, hogy huszonegy éves koromig maradjak nála.

Gyorsan beszéltem, hogy ne legyen ideje közbevágni. Amikor végeztem, megköszörültem a torkomat, és elmélyülten tanulmányozni kezdtem az ülések közötti szőnyeg mintáit. Megpróbáltam távolabbról szemlélni a helyzetemet, az segített, hogy ne boruljak ki újra. Amikor Zoe nem reagált, óvatosan felnéztem. Elfehéredve, merev testtartással ült a helyén, és rám meredt.

– Olyan hülye vagyok! – A szemében gyülekezni kezdtek a könnycseppek. Sürgősen tennem kellett valamit. – Annyira sajnálom, Lena! El sem tudom képzelni, mit érezhetsz most. Illetve részben el tudom, de amikor az én apám meghalt, még kicsi voltam, és az anyámra meg a bátyámra mindig számíthattam. Mekkora ökor vagyok! És én még drogfüggőségre célozgattam!

– Ne izgasd magad! Nem tudhattad – siettem megnyugtatni. – Ez az egész az én hibám is, mert hazudtam róluk. Én... egyszerűen nehéz elviselni a sajnálatot az emberek szemében. Mióta megtörtént a baleset, úgy kezelnek, mint egy örültet, akinek csak pihennie kell, és rendbe jön az élete. A gyógyszert pánikrohamokra kaptam. Szükségem van rá, ha... bajba kerülök.

– Ne is mondj többet, nyuszkó, szükségtelen! Abbahagytam a kérdezősködést! – mondta még mindig megtörtén.

– Most meg te komolyodtál el – sóhajtottam fel. Az őszinteség tényleg segített. – Zoe? Kérdeznem kell valami nagyon-nagyon fontosat!

– Kérdezhetsz bármit! – buzgólkodott. Előrecsúszott az ülésen, és feszült, büntudatos tekintettel figyelt.

– Kérsz az antidepresszánsomból? Mert büntudatra kifejezetten használ! Bár az íze nem hasonlít a Tic Tachoz – mondtam komoly képpel.

Először csak a szája széle remegett meg, aztán hirtelen kibugygyant belőle a kacagás. Öröm volt hallgatni a boldog hangot, amely egyre terjed a helyiségben, és lassan betöltötte a legapróbb zugot is. Éreztem, hogy a levegő megtelik energiával. A fejfájásom elmúlt, és a kedvem is jobb lett valamennyivel. Elmosolyodtam, és vártam, hogy elhaljon a nevetés.

– Örülök, hogy elmondtam, így nekem is könnyebb. De arra kérlek, ne szólj róla senkinek, jó? Titok a nyilvánosság előtt. Apám cége egy fontos üzletet bonyolít, ez a hír pedig lehet, hogy meghiúsítaná. A következő hónapban jelentik be a dolgot. Addig, ha valaki érdeklődik, egyszerűen csak mondd azt, hogy nyaralni jöttem a nagybátyámhoz.

– Ez természetes. Megígérem, hogy titokban tartom!

– Köszönöm! Akkor most inkább beszéljünk másról, jó? – nyeltem nagyot.

– Persze, bocs, beszéljünk! Most, hogy felhoztam a témát, biztos megint szörnyen érzed magad.

– Majd jobb lesz. Idővel. És persze rendszeres gyógyszerellátással – nyugtattam meg, miközben pontosan tudtam, hogy minden szavam hazugság. Sosem lesz jobb.

Zoéból ismét kirobbant a nevetés, és jó ideig abba sem hagyta. Kissé már hisztériába hajló volt, de ki hibáztathatta volna? Az egész helyzetünk fájdalmasan nevetséges volt. Tőlem egy erőtlen mosoly telt, úgy éreztem, ha akarnék, sem tudnék többet. Világossá vált, hogy új barátnőm kezd kihozni belőlem valami olyasmit, amiről azt hittem, hogy a szüleim halálával végleg elveszett. Jól éreztem magam a társaságában. Az, hogy nem tudta pontosan, min mentem keresztül, nem tudott a képességemről, sokkal egyszerűbbé tette a dolgokat.

Néhány perc múlva könnyedén visszatértünk az előző beszélgetés medrébe. Az ablakokon besütő fény változni kezdett. Egyre közelebb kerültünk a célhoz. A gép belsejében minden nyugodt és kellemes volt. Napok óta először kezdtem felengedni.

Negyedóra múlva a gép – és vele együtt a jó hangulatom – súlyledni kezdett. Csak reménykedhettem, hogy minden jól alakul. Hogy Victor Wall legalább egy kicsit megkedvel. És hogy idővel én is képes leszek kedvelni őt.

Még akkor is, ha az a rémálom, amibe egy hete csöppentem, már sosem múlik el.

3. *A találkozás*

MÁR FÖLDET ÉRTÜNK, de még gurult a gép, amikor a szemben lévő ülésen Zoe megszólalt:

– New Yorkból telefonáltam a bátyámnak, hogy jövök, szóval kijön elé. Ha akarod, téged is elvihetünk, de valószínűbb, hogy a nagybátyád kocsit küld érted.

– Szerinted ő is kijön elé? – kérdeztem szorongva.

– Fogalmam sincs, nyuszkó. Tudom, hogy aggódsz, de biztos lehetsz benne, hogy rendbe jönnek a dolgaid. Ha kell, személyesen vetem be magam! – vigyorgott.

– Ez végtelenül megnyugtató! – horkantottam fel.

– Na, látod, nyuszifül, nem lesz itt semmi probléma!

Amint megállt a gép, felpattant a helyéről. Előrement, összekapkodta a rengeteg szatyrot, amelyeket induláskor leszórt az egyik ülésre, és takaros sorba állította őket.

– Segítsek? – Úgy tűnt, legalább húsz szatyor van nála.

– Jaj, nem kell! – legyintett. – New Yorkban a választék volt az egyetlen jó dolog. Isteni szöveteket találtam egy édes kis boltban, muszáj volt vennem belőlük. Úgy érzem, ez a nyár az alkotásé lesz. Végre saját ruhákat fogok varrni!

– Jól hangzik.

Felálltam, és levettem a fejem feletti csomagtartóból a hátizsá-
kot. Megint összeszorult a gyomrom, de egyelőre jól éreztem ma-
gam. Oscar tűnt fel a pilótafülke ajtajában.

– Na, kislányok, jól utaztatok?

– Elment – mondta tettetett fanyalgással Zoe –, vénségedre egész
jól megtanultál repülni!

– Még hogy vénségemre! Ez a vénség mindjárt a térdére fektet,
és jól elfenekel! Pimasz kis csitri! – dohogott Oscar, de a szája sar-
ka mosolyra húzódott. – Kicsi Lena, odakint egy limuzin vár rád
– mosolygott rám biztatóan. – Victor meghagyta, hogy feltétlenül
azzal vigyelek haza. Amikor elindultam New Yorkba értetek, a han-
gár előtt parkoltam le. Ha Tree kisasszony szépen megkér, őt is ha-
zaszállítjuk.

– Édes tőled, de nem kell! Alex kijön értem.

– Rendben – bólintott Oscar. – A testvéred nagyon vár már té-
ged.

– Tudtam, hogy hiányzom neki! – csillant fel diadalmasan a sze-
me. – Kap majd tőlem az áruló, amiért a New York-i iskola mellett
szavazott!

Zoe türelmetlenül toporgott az ajtó előtt a rengeteg szatyrával.
Nem engedte, hogy Oscar segítsen neki. Amint kinyílt az ajtó, egy
pillanatra megállt, mélyet szippantott a beáramló hűvösebb levegő-
ből, és hatalmasat rikkantott:

– Szevasz, Colorado! – Egy mély nevetés volt rá a válasz, amely a
közelből jöhetett. – Itt van Alex! – fordult hozzám mosolyogva, az-
tán leszáguldott a lépcsőn.

Oscar leemelte a hátamról a táskát. Az érintésére összerezzenem,
mire bocsánatkérően nézett rám.

– Engedd meg, hogy vigyem, kicsi Lena! Nem bírja a szemem, ha egy ifjú hölgy cipekedik.

– Köszönöm! – bólintottam hálásan. Levettem a táska pántjára tűzött napszemüveget, felvettem, és én is kiléptem a gépből.

Amikor először megláttam a tájat, az jutott eszembe, hogy itt a tér egyszerűen túl hatalmasra tágult. A levegő pontosan olyan volt, mint amilyennek Zoe leírta. Nagyokat lélegeztem, miközben lefelé lépkedtem a lépcsőn. Szinte éreztem, ahogy a levegő átmossa a tüdőmet. Hús és tiszta volt. A leszállópályát bal oldalról sűrű sötétzöld fenyves, jobb oldalról pedig egy széles aszfaltút szegélyezte. A látóhatáron monumentális, hóval borított hegyek sorakoztak egymás után. A szél halk zúgását elnyomta a fák között fészkelő madarak éneke. A hangár a leszállópálya túlsó végén kapott helyet, és egy hosszú, fekete limuzin parkolt előtte.

– Búcsúzz el Zoétól, amíg átpakolom a csomagokat! – intett Oscar egy poros dzsip felé.

Zoe épp egy magas fiú nyakába csimpaszkodott. Erősen ölelték egymást, miközben a lány egyfolytában beszélt. Úgy tíz méterre állhattak tőlem; Alex Treenek koromfekete haja volt, ami élesen elütött a húga szőkésbarna tincseitől. Átölelve tartották egymást még beszéd közben is. Nem akartam megzavarni őket, ezért inkább elindultam a limuzin felé, de Zoe kiáltása megállított. A bátyja karba tett kézzel, ellenségesen figyelte, ahogy a húga odaszáguld hozzám. Zoe hajtincsei futás közben összevissza repkedtek, az arca kipirult.

– Jót tett neked, hogy hazajöttél. Egészen kipirultál – jegyeztem meg, ahogy odaért.

– Ez a hely mindenkivel ezt teszi – mutatott körbe széles mozdulattal. – Majd te is meglátod. Gyere, bemutatlak a bátyámnak!

Bemutatkozás, kézfogás, érintés... nem tett volna jót nekem, ezért inkább megráztam a fejem.

– Majd legközelebb, jó? Most nem érzem túl jól magam – végigsimítottam a homlokomon, hogy letöröljem a kiütközött izzadság-cseppeket. A levegő itt pár fokkal hűvösebb volt, mint otthon, én mégis izzadtam. Megszűnt a gép védettsége, és egyedül álldogáltam a széles leszállópályán. Megint kezdtem kényelmetlenül érezni magam.

– Oké, de rendben leszel? – Megköszöri a torkát, és hátranézett Alexre. A fiú épp a csomagokat pakolta be a dzsip hátuljába. Beszédbe elegyedett Oscarral, de körülbelül egypercenként a húga felé pillantott, mintha mérges lenne valamiért.

– Teljes mértékben – bólintottam határozottan. – Az utazás kifárasztott, de jól leszek.

– Akkor sok szerencsét a Mindenhatóval! Amint lesz egy szusszánási időm, átugrok és segíték berendezkedni, jó?

– Persze hogy jó. Gyere minél előbb! – mondtam némileg könnyebbülve, de a görcs a gyomromban nem múlt el. Félttem találkozni a nagybátyámmal, hiába mesélt róla Zoe annyi jót.

– Zoe! – A hang türelmetlenül csattant fel a dzsip mellől.

– Két perc! – ordított vissza Zoe, aztán bocsánatkérően felém fordult. – Már kiskoromban is ilyen türelmetlen volt.

– Semmi baj, menj csak! Majd később találkozunk.

– Holnap, nyuszkó! Négy körül megmutatom a környéket. Meglátod, még pislogni sem lesz időd, máris megismersz mindenkit!

Bólintottam, mert nem volt szívem elrontani az örömét azzal, hogy bevallom, minél kevesebb ember társaságára vágyom. Szorongva figyeltem, ahogy újra eltávolodik tőlem. Visszarohant a bátyjához, a karjába boksolt, mire az összeborzolta a haját és felnevetett.

Az öröm hangját a hátára kapta a szél, és egyenesen a fülembé fújta. Mintha csak incselkedne velem. *Nézd, ők milyen boldogok! Ilyen boldog te már sosem leszel!* A gondolat olyan volt, mint a gumilabda, amit hiába nyomunk a víz alá. Amíg ott tartjuk a kezünket, lent marad, de ha kicsit is lankad a figyelem és elengedjük, már az arcunkba is csapódik.

– Indulhatunk, kicsi Lena? – Oscar megállt mellettem, kezében a két nagy bőröndömmel. – Csak ennyi csomagod van?

– Igen.

– Igazad van, nyárra nem kell sok holmi. Na, induljunk, mert Victor biztos nem érti, hol késlekedünk!

– Viszem az egyiket! – nyúltam a bőrönd felé, de Oscar határozottan megrázta a fejét.

– Eszedbe se jusson, kislány! Nem vagyok még olyan öreg, hogy ne bírnék el két bőrönddel! Te csak helyezd kényelembe magad, egy percen belül indulhatunk.

A fekete limuzin mellé értünk; kinyitottam a kocsiját, levettem a napszemüveget, és behajítottam az előttem lévő ülésre. Be akartam szállni, de amikor a kocsiját belsejébe pillantottam, a félelem ismét megbénított. A feketeségbe bámultam, és nem tudtam rávenni magam, hogy megmozduljak.

Ismerős szagok szöktek az orromba. Először füst, aztán az olvadó, forró fém orrfacsaró büze. Fülüketítő nyikorgást hallottam, és két kísértetiesen ismerős sikolyt. Moccanni sem tudtam.

Oscar mentette meg a helyzetet. Olyan gyorsan, hogy szinte észre sem vettem, benyúlt az utastérbe, és felkattintott egy kapcsolót, amitől aztán meleg, narancsszínű fény öntötte el a kocsiját.

– Bocsánat! Mielőtt elindultam, kiégték odabent az izzók. Kicséréltem őket, de elfelejtettem visszakapcsolni az automatikus

világítást. – Mindketten tudtuk, hogy még korántsem volt olyan sötét, hogy szükség lett volna a belső világításra. Alig múlt el dél után négy óra. A sötétített ablakok mögött lapuló homály nem jelenthetett volna problémát egy olyan korú embernek, mint én, de Oscar ráérezett a félelmemre, és anélkül, hogy szavá tette volna, világosságot csinált a kocsiban.

– Én... köszönöm – mondtam egyszerűen. Megeresztettem egy gyengére sikerült mosolyt, amelyet ő elégedetten viszonzott, aztán beszállt a kocsiba.

A hátam mögött Rolling Stones harsant fel dübörögve a rádióból. Az egyik kedvenc számom volt, ezért akaratlanul megfordultam. Zoe már a nyitott tetejű terepjáróban ült, és a jelek szerint a hangerőgombbal játszott. A bátyja lecsukta a csomagtartót, és jókedvűen odaszólt valamit Zoénak, mire még erősebb hangerővel dübörgött fel a rock. A látvány, ahogy Zoe mindent beleadva dobol a kesztyűtartón a szám ütemére, mosolyt csalt az arcomra. Aztán a tekintetemet másvalami vonta magára. Illetve másvalaki. Alex egyenesen engem nézett. Halkabb lett a zene, amikor Zoe odakiáltott nekem:

– Hé, Lena! Kérlek, szólj Ethelnek, hogy holnap átmegegyek! Ő tudni fogja, hogy miért mondom!

Intettem neki.

Zoe bátyja végigmért, majd a szája gúnyos mosolyra húzódott. Úgy ért ez a mosoly, mint egy hasba rúgás. A gyomrom kicsire zsugorodott, és hirtelen mindenhol bizseregni kezdett a bőröm. Az egész helyzet a pánikroham kezdetére emlékeztetett, ugyanakkor mégsem az történt, mint amire számítottam.

Alex elfordult, és nem törődött többé velem.

Elfáradtam. Beültem a kocsiba, és felhúztam az ablakot, hogy senki ne vegye észre a kicsorduló könnyeket.

– Indulhatunk? – érdeklődött csendesen Oscar a volán mögül. A szememre szorítottam a tenyerem, és bólintottam felé a visszapillantó tükörben. – Felhúszom az elválasztót. Kevesebb mint egy óra az út, addig pihenj egy kicsit, biztos fáradt vagy!

A hangja értetlenséget sugárzott. Észrevehette a könnyeimet, de biztos nem értette, miért sírok. Az elválasztó felemelkedett, a motor felmordult, aztán a hang zúgássá csendesedett, és már mentünk is. Az ablakból még láttam elsuhanni Zoe és a bátyja alakját, akik vidáman beszélgettek a kocsiban. Ismerős nyilallást éreztem a mellkasomban. Elfordítottam a fejem, hátrádóltem, és vártam, hogy elérjük az új otthonomat.

A kocsi belsejében ugyanazok a színek uralkodtak, mint a repülőn. Megnyugtató és ismerős volt a környezet, ezért nemsokára elbóbiskoltam. A fáradtságnak engedve, elnyúltam a kényelmes ülésen. Abban a pillanatban, ahogy leért a fejem, napok óta először mély álomba zuhantam.

* * *

Suttogó hangokat hallottam. Éreztem, ahogy erős karok fognak át, majd a derekam és a térdem alá nyúlva a magasba emelnek. Egy pillanatra megfeszültem. Emlékezniem kellett volna valami nagyon fontos dologra az érintéssel kapcsolatban, de a gondolataim elnehezedtek. Képtelen voltam kinyitni a szemem. Olyan érzés volt az idegen karokban aludni, mint régen apáéban. Megnyugtató, meleg, biztonságos. Még az illata is olyan volt, mint az apámé. Belefúrtam az orrom a nyakába, hogy jobban érezzem.

– Túl könnyű ez a lány! Normális ez, Ethel? – hallottam meg egy suttogó-dörmögő hangot. Nyöszörgés tört fel a torkomból, amikor felrémlt, kinek a hangjára hasonlít.

– Shhh... Már hogy lenne normális, uram! – méltatlankodott egy női hang fojtottabban. – Az ő korában sokkal húsosabbnak kéne lennie.

– Ethel – kuncogott az ismerősebb –, ezt meg ne említse szegény lánynak, mert rögtön menekülni fog maga elől!

– Badarság, uram, badarság! Majd én jól felhizlalom szegénykét.

– Szörnyű belegondolni, amin keresztülment. Az ügyvédből mindent úgy kellett kihúzni a fenenagy titoktartás miatt, de nézz rá, Ethel! Olyan meggyötörtnek látszik.

A léptek nesze megváltozott, és eltűnt a bőrömre libbenő szellő: beértünk egy házba. Éreztem, hogy egy lépcsőn visznek felfelé, de onnantól teljes volt a filmszakadás.

* * *

Valami bolond madárra ébredtem. Olyan hangosan fújta a magáét, mintha a fülem mellett szólt volna. Viszketett a tenyerem, hogy elhajítsak valamit a hang irányába, de amikor kinyitottam a szemem, minden erőszakos gondolatom elszállt.

A szoba, amelyben feküdtem, döbbenetes volt. Első látásra nem is sikerült eldöntennem, hogy tetszik-e. Feljebb toltam magam az ágyon, hogy jobban befogadhassam a látványt. A kör alapú helyiségben az ajtó- és ablakkeretek szintén kerekedtek.

– Tisztára, mint Hobbitfalván! – gondoltam.

A falnak, meg kell hagyni, gyönyörű színe volt. Világos barackszín, ezüstmintákkal, szinte felizzott a beáramló reggeli napfényben. Az ágy, amelyben feküdtem, öt embernek is elég lett volna. A berendezést ezenkívül íróasztal és egy hatalmas komód alkotta. Felkeltem, hogy megnézzem, a szemközti falon lévő ajtók hová nyílnak. A jobb oldali kerek ajtó egy üres gardróbba vezetett, míg

a bal oldalin egy szép kis fürdőszobába nyitottam be. Összességében gyönyörű szoba volt, a luxus az összes bútordarabon otthagytta a nyomát.

A két bőrröndömet az ágy mellé tették. Nem volt kedvem a kicsomagolással vacakolni, inkább kerestem egy tiszta ruhát, és bevitettem a fürdőbe. Jéghideg vízzel lezuhanyoztam, hogy magamhoz térjek, aztán megkockáztattam egy pillantást a tükörbe. Már kevésbé voltam sápadt, de a szemem még mindig lázasan csillogott. Simára fésültem a hajamat, összekötöttem és laza kontyba halmoztam. Szerettem volna, ha az anyám gyönyörű mézbarna tincseit öröklöm, de az apám fekete szöghaja jutott nekem. Felvettem egy farmert és a szokásos hosszú ujjú pólót.

Odamentem az ajtóhoz, és kidugtam a fejem. Egy hosszú folyosót láttam a szobám előtt. Ha a többi szoba is kör alakú volt, akkor a falakat különlegesen alakították ki, mert a folyosó nyílegyenesen futott. Az ajtómmal szemben egy kis, fényezett asztalkát láttam, melynek két oldalán alacsony puffok álltak. A falon tájképek sorakoztak egymástól egyenlő távolságban. Kiléptem a szobámból, és találomra elindultam jobbra. Elértem a sarokhoz, ahonnan további folyosók nyíltak.

– Fantasztikus! Egy labirintus – mormoltam félhangosan.

Elindultam a bal oldalin. Szerencsés választás volt, mert egy széles lépcsőhöz jutottam, amely egyenesen levezetett a földszintre. Odalent, a lépcsővel szemben a kétszárnyú főbejárat állt; balra egy nappalinak látszó helyiséget, jobbra egy hatalmas, kacsaringós, faragott indákkal díszített sötétbarna ajtót láttam. A fény valahonnan fentről jöhetett. Felnéztem a mennyezetre, és tátva maradt a szám. Egy óriási üvegkupolát építettek a tetőbe. Fantasztikus látvány volt,

percekig földbe gyökerezett lábbal álltam, és felfelé bámultam az égszínkéek égre.

Gyenge zaj hallatszott a ház hátsó része felől. Elindultam arra, miközben a zaj hangos zenévé nőtte ki magát. A ház leghátsó részében rátaláltam a konyhára. Hatalmas kerek asztal állt bal oldalon, körülötte székekkel. Volt egy lemezjátszó az egyik sarokban, épp egy rekedt hangú énekesnő dalolt a szerelemről. A konyha modern, krémszínű berendezése otthonos hangulatot sugárzott. A hatalmas, beépített tűzhelyen éppen főtt valami nagyon jó illatú. Az óriási márvány konyhapult közepén piros mázas gyümölcsöstál állt, tele almával és barackkal, meg egy gőzölgő tepsi, amely csokoládé- és fahéjillatot árasztott. Az oldalsó ajtó kinyílt, és egy terebélyes hátsó bukkant fel, amely egy széles vállú hátban, majd egy barna, kontyos fejben folytatódott.

Megfordult, és amikor meglátott, kihullott a kezéből a nagy tál pucolatlan krumpli.

– Ó, jesszuskáám! De megijesztettél, gyermekem!

– Elnézést kérek! Én csak... – kezdtem zavartan, aztán inkább leguggoltam, hogy segítsek összeszedni a szétgurult krumplikat.

– Köszönöm, kedvesem! – mondta, amikor már az összes krumpli visszakerült a tálba. Megtörölte a kezét a kötényébe. – Gyere csak ide, hadd nézzelek meg!

Közelebb léptem, de ügyeltem rá, hogy kartávolságon kívül maradjak.

– Ethel vagyok, a bácsikád házvezetőnője. – Enyhe akcentussal beszélt, orosz vagy lengyel lehetett, nem ismertem fel. Végigsimított a kötényén, amely megfeszült terebélyes keblén. Alaposan szemügyre vett, majd szélesen elmosolyodott. – Jól aludtál, kedvesem?

– Köszönöm, nagyon jól! Lena Wall vagyok – mutatkoztam be. Lejjebb húzkodtam a pólóm ujját, hogy teljesen takarja az ujjaimat.

– Meg tudná mondani, hol találom a nagybátyámat?

Férfijelenlétnek eddig nyomát sem láttam. Azt gondoltam, jobb lenne minél előbb túlesni a találkozáson.

– Jól tudom, ki vagy, kicsikém. Már nagyon vártunk. Az úr meghagyta, hogy amint felébredtél, azonnal szóljunk neki.

Odasietett a falon lévő telefonhoz, és beütött egy számot.

– Borisz, azonnal szólj Victor úrnak, hogy a kisasszony felébredt! – Aztán hallgatott egy sort, és felnevetett. – Jó, jó, te csibész! Meglesz, de igyekezz! Ez a szemtelen mindig kizsarolja belőlem a kedvenc citromos pitét – fordult felém mosolyogva, miután lerakta a telefont.

Kissé zavarba ejtő volt a becézgetés, a túláradó kedvesség. Zoe igazat mondott.

– A nagybátyád nemsokára itt lesz. Addig ülj le, drágaságom, kapsz valamit enni!

– Nem, köszönöm! Nem vagyok éhes.

– Ugyan, ugyan kicsibém! Hisz olyan soványka vagy, hogy elfúj az első erősebb szélroham. Ülj csak le ide – mutatott az egyik székre –, és majd én gondoskodom rólad.

Ethel olyan határozottan adta ki a parancsot, hogy engedelmesen letettem magamat a székre. Térült-fordult, és elém került egy fonott kiskosár, tele gőzölgő zsömlékkal és egy nagy tányér rántotta, mellette ropogósra sütött, vékony szalonnaszeletek. Kaptam még jeges narancslét, és két vastag palacsintát eper- és csokidarabokkal a tetején. Elkeseredve néztem fel a megrakott asztal mögül.

– Nagyon kedves öntől, de nem hiszem, hogy...

– Dehogynem, kedves, menni fog – szakított félbe. – Kóstold meg és meglátod, hogy az én főztömnek nem tudsz többé ellenállni. És nyugodtan szólíts Ethelnek, kisszívem!

Eszemben sem volt megbántani, ezért nekiláttam. Bekaptam egy falat rántottát, és az ízét megérezve felsóhajtottam. Valami különleges fűszerrel készült; még életemben nem ettem finomabb tojást. Rájöttem, hogy roppant éhes vagyok. Tíz percen belül kiürítettem a tányérokat. Még a palacsintát is sikerült megennem. Amikor az utolsó édes falat is lecsúszott a torkomon, észrevettem, hogy Ethel mosolyogva nézeget.

– Nehéz életed volt mostanság, ugye, kicsikém? – Tehát Ethel is tudja. Arra vártam, hogy majd vigasztalni kezd, esetleg meg akar ölelni, de meglepetésemre ilyesmi nem történt. – Itt rendbe fogsz jönni, hidd el! Ez a hely jó hatással van a szívfájdalomra, majd meglátod!

– Régóta gondoskodik a nagybátyámról? – vetettem közbe, hogy ne kelljen magamról beszélni.

– Ó, édesem! – kiáltott fel drámaian. – Már hatvanöt éve itt élek. Még kisbabaként hozott ide az anyám, aki a szakácsnője lett az öreg úrnőnek, Victor úr nagyanyjának. Kár, hogy ő már nincs köztünk, lehenyerlő asszonyság volt.

– Mióta él itt a család?

– Száz éve osztozik a Wall és a Tree család a völgyön. A lótenyésztés hagyomány ezen a vidéken. Innen kerülnek ki a világ leggyorsabb és legszebb lovai – mondta büszkén. – A birtok hatalmas, majd meglátod te is. Egy nap alatt lehetetlen körbejárni.

Mesélt a birtokon zajló életről, amely az ő megfogalmazásában, a nagybátyámnak köszönhetően „végtelenül boldogan és könnyen telt”. Sokat kesergett azon, hogy nincs asszony a háznál.

Ennél a témánál egy kicsit leragadtunk. Épp azt ecsetelte, hogy egy olyan meglett embernél, mint a nagybátyám, már szinte szégyen a nőtlenség, amikor torokköszörülésre lettem figyelmes. Felnéztem, és ott állt ő. Victor Wall.

Azonnal ráismertem. Az egyetlen megmaradt rokonom pontosan olyan volt, mint az apám, csak fiatalabb kiadásban. Rám nézett, és komoly arccal annyit mondott:

– Kérlek, gyere ide, Lena!

A hasonlóság letaglózó volt. Az apám is hátrafésülve viselte dús, fekete haját, és a körszakáll is megegyezett. Úgy nézett ki, ahogy egy lótenyésztőt elképzelsz az ember. Fekete inget, sötétbarna lovaglónadrágot és térdig érő bőrcsizmát hordott. Nem tudom, hogy a tekintetétől, vagy attól, hogy annyira emlékeztetett az apámra, de csökkent az a feszültség, amely a gép leszállása óta folyamatosan nőtt a gyomromban. Észrevettem, hogy ugyanolyan a szemünk. Nem hasonló, hanem egyforma. Ez a tengerzöld színű, ovális szem nézett vissza rám minden reggel a tükörből. Furcsa, de sosem tűnt fel, hogy mennyire szép. Rajtam egészen hétköznapien mutatott. Felálltam az asztaltól, hogy odamenjek hozzá. Majdnem olyan magas voltam, mint ő, ezért csak kicsit kellett feljebb emelnem a tekintetemet, hogy a szemébe nézhessek.

– Olyan gyönyörű vagy, mint édesanyád! – Az arcom felé nyúlt. Majdnem hátrahőköltem, de fegyelmeztem magam. Nem lehetek ilyen bunkó! Összeszorítottam a fogam, és vártam.

A tenyerével megfogta az államot. Döbenten néztem rá, mert a keze melegségén kívül az égvilágon semmit sem éreztem!

Elmúlt volna a képességem? Csak úgy?

Vagy benne van valami különleges?

Amikor találkozott a tekintetünk, végtelen szomorúságot láttam átsuhanni a szemén, de aztán elmosolyodott; az egész arca felde-
rült tőle:

– Ethel megettet? Már tegnap óta erre várt.

– Igen, köszönöm. Tele vagyok – néztem vissza hálásan Ethelre.

– Akkor gyere, beszéljünk! Ethel drága, senkinek sem vagyok
itt! – kiáltott át a válla felett. – Erre, Lena!

Határozott léptekkel kisietett a konyhából, aztán megvárta, amíg
mellé érek. A faragott mintás, sötétbarna ajtóig mentünk. Kitért
előttem, de megtorpantam a küszöbön. A helyiség egyetlen hatal-
mas könyvtár volt. Az alsó szint és a fenti galéria falát is tömött
könyvespolcok szegélyezték. Az egész helyiség az ódon könyvek kel-
lemes illatát árasztotta. Mélyet szippantottam a levegőből.

– Szintén könyvrajongót tisztelhetek benned? – hajolt át a vállam
fölött. – Éreztem, hogy jól ki fogunk jönni egymással.

– Mindig szerettem olvasni – köszörültem meg a torkom –, és ez
a könyvtár bámulatos. Körülnézhetek majd?

– Természetesen. Ezt kérned sem kell! Ezentúl ami az enyém,
az a tiéd is. Gyere, menjünk beljebb!

A helyiségben egyetlen hatalmas kör alakú ablak volt, előtte egy
széles íróasztal terpeszkedett, amelyen néhány köteg papír, egy lap-
top és egy üzenetrögzítő telefon kapott helyet. A jobb oldalon egy
patinásnak látszó kő kandalló illeszkedett a falba. Előtte fekete bőr-
kanapét és foteleket helyeztek el. Igazi olvasóparadicsomnak tűnt.

Victor a kanapé felé intett, ezért oda ültem le. Elfoglaltam az
egyik sarkot, míg meglepetésemre ő a kanapé előtti alacsony do-
hányzóasztal szélére telepedett le. Vártam, hogy belekezdjen, de
egyelőre szótlán maradt. Gondterhelten a borostáját vakarászta.

– Apa is mindig ezt csinálta – állapítottam meg.

– Tényleg? – kapta fel a fejét.

– Ha zavarban volt, mindig – bólintottam. – És én nem akarok gondot okozni neked. Nemsokára tizennyolc leszek, felesleges rólam gondoskodni, hidd el! Hálás vagyok, hogy felajánlottad, lakjak itt, de eszemben sincs felborítani az életedet. Hallottam, hogy mindig egyedül éltél, gondolom, a hátad közepére sem kívánsz egy rokont.

– Hát, a határozottságod az apádé – mosolyodott el. – Eddig tényleg egyedül éltem, de nem volt mindig így. Ez a birtok a nagyszüleidé volt, és az apád is itt lakott, mielőtt elment az egyetemre. Bevallom, megszoktam az egyedüllétet, de éppen itt az ideje, hogy változtassak ezen. – Úgy bólogatott, mintha saját magát akarná meggyőzni. – Igazán szeretném, ha itt maradnál, Lena! Kiskorú vagy, és nincs más rokonod. Az apád azt akarta, hogy gondoskodjak rólad. De ha nem akarta volna, akkor sem hagynálak magadra. És kérek, ne érezd úgy, hogy zavarasz!

Óvatosan előrenyúlt, és a kezébe vette a tenyeremet, majd lesimogatta az ujjaimról a pólóm szarát. A karomban minden izom megfeszült. El akartam húzódni tőle, de szükségtelen volt. Hihetetlen, de... az érintése... másodjára is ártalmatlannak bizonyult. Úgy látszott, a közelében valahogy lenyugodott a képességem.

– Az egyetlen bátyám lánya vagy. Régóta meg akartalak ismereni, de... Mindegy, egyszer elmagyarázom, miért nem tettem. Még mindig hihetetlen számomra, hogy az apád és az anyád nincs többé!

Elhúzta a kezét, és úgy dörzsölte meg az arcát, mintha fel akarna ébredni.

– Amikor megkaptam a táviratot, Lena, még órákig képtelen voltam elfogadni. Egy ilyen baleset... Annyira hiábavaló, annyira

értelmetlen! Caleb mindig olyan erős és magabiztos volt, kisebb korunkban halhatatlannak tartottam őt – mosolyodott el. – De az igazán nagy veszteség téged ért. Szeretnék segíteni, hogy könnyebb legyen. Az itt maradónak mindig nehezebb, nem igaz? Szóval, a továbbiakban egy szót se halljak arról, hogy zavaró tényező lennél! Szeretném, ha ez a ház az otthonoddá válna!

Nem számítottam erre. Láttam rajta is a gyász jeleit, tudtam, hogy neki is fáj az egyetlen testvére halála, mégis minden jel szerint az én kedvemért félretette a fájdalmat, és azt akarta elérni, hogy nekem könnyebb legyen. A feszültség szinte teljesen eltűnt a gyomromból. Egy kis része maradt csupán emlékeztetőnek, hogy ne felejthessem el, miért kerültem ebbe a helyzetbe.

– És, hogy szólíthatlak ezután? – mosolyogtam rá másra terelve a szót.

– A legjobban a Victor bácsinak örülnék, de ahhoz te túl idős, én meg túl fiatal vagyok – fintorgott. – Maradjunk a Victornál, ha megfelel.

– A bácsi tényleg nem illene hozzád! – értettem egyet.

– Akkor ezt megbeszéltük – pattant fel. – Most inkább üljünk át az íróasztalhoz, meg kell beszélnünk néhány hivatalos ügyet.

Az asztal mögött helyezkedett el, én pedig az előtte lévő párnázott székek egyikén. A ferdén besütő napsugarak kékes árnyalatot adtak a hajának; időnként idegesen beletúrt a tincsekbe, ha nem talált valamit.

– Lássuk csak! – Az asztalon lévő papírok között turkált. – Gondolom, az ügyvéd elmagyarázta a végrendeletet. Caleb nem akart ilyen fiatalon ekkora felelősséget tenni a válladra, ezért szabta azt a feltételt, miszerint csendestárs maradsz a cégben huszonegy éves korodig. A ház után kapott pénz és a havi apanázsod is egy olyan

számlára megy, amelynek a kezelését az én ügyvédem vette át. Ha neked is megfelel, persze.

– Teljesen – bólintottam.

– Az apád biztos volt benne, hogy így biztonságban lesz a jövőd, sőt pár éven belül nagyon gazdag ifjú hölgy válik belőled.

– És huszonegy éves koromig nem jutok hozzá, ugye?

– Így van, de emiatt sose aggódj! Öröömre szolgál, sőt megtisztelve érzem magam, hogy Caleb rám bízott.

– Ez kedves tőled, de nem szeretnék ingyen itt lakni. Dolgozni akarok. Segíthetnék például a lovakkal – mondtam bizonytalanul.

Erre elmosolyodott. Nem nézi ki belőlem. Biztos azt gondolja, még sosem dolgoztam keményen. És mennyire igaza van!

– Tudsz lovagolni, Lena?

– Nem tudok. New Yorkban kevés ló szaladgál – jegyeztem meg, mire szélesebb mosolyra húzódott a szája.

– Akkor legyen ez az első dolog, amit megtanítok neked. Ha tettszeni fog, és a lovakat is megszereted, beszélhetünk munkáról. Persze kizárólag a nyári szünetben. Nemsokára keresnünk kell neked egy jó egyetemet. Az apád nagyon fontosnak tartotta az oktatást – jegyezte meg keserűen, mire kérdőn felhúztam a szemöldökömet.

– Mindegy, ne is figyelj rám! Ezzel ráérünk. Calebbel nagyon régen beszélünk utoljára egymással. Nehéz őt elképzelnem apaként... mindenesetre most talán helyrehozhatok pár régi hibát – merengett.

– Sosem mesélte, hogy miért hagyta el a családját – kezdtem puhatolózni.

– Nem is említett minket, ugye?

– Egyszer véletlenül meghallottam, hogy rólad beszéltek, de a szüleiről sosem mesélt.

– Igen, ez jellemző volt apádra. De nem hibáztathatom érte. Én... majd inkább egy alkalmasabb időben elmesélek erről mindent.

– Rendben.

– Szeretnék kérdezni pár dolgot, ha kész vagy rá. A halálukról. Olvastam a rendőrségi jelentést, de néhol ködös. Döbbenet, hogy ilyesmi megtörténhet a huszonegyedik században. A jelentés szerint indulás előtt nem ellenőrizték a gép állapotát. Felkértem egy nyomozót, hogy járjon utána. Azt akarom, hogy a felelősök megbűnhődjenek!

Szegény Victor, fogalma sem volt róla, hogy az egyetlen felelős épp vele szemben ül. A büntudattól nem tudtam megszólalni.

– Tudod, az anyám és az apám tíz éve halt meg. Az anyám rákban, röviddel utána követte az apám is. Nem akart már nélküle élni – vonta meg a vállát kényszeredetten. – Az apád eljött a temetésre, de nélkületek. Mielőtt egy szót válthattam volna vele, eltűnt. Már nagyon bánom, hogy állandóan halogattam a kibékülést. Azt hittem, van időm... nem is tudom, egyszerűen képtelen voltam rászánni magam. Ismered az érzést, amikor összeveszel egy számodra kedves személlyel, és ha nem intézitek el rövid időn belül a nézeteltérést, akkor a békülés egyre nehezebbé válik? Egy idő után már szinte lehetetlen lesz. Értesz engem?

– Azt hiszem – bólintottam idegesen. – De bocsáss meg, hogy ezt mondom, ennél rosszabbul már nem is intézhettétek volna a dolgokat! Hiszen testvérek voltatok!

A hangom elfulladt. Nyeltem egyet, de kitört belőlem, amit gondoltam:

– Nekem nincs testvérem. Bárcsak volna! Szerintem mindent meg tudnék beszélni vele, hiszen a saját húsom és vérem lenne. Egy testvér előtt nem kell magyarázkodni vagy szégyellni magunkat.

Egy testvér akkor is szeretni fog, ha már mindenki más elfordult tőled – remegett meg a hangom. – Egyszer hallottam az apámat rólad beszélni. Veszekedtek anyával, mert apa vissza akart jönni ide. Mennyire más lett volna ez az út, ha ők is velem vannak. Ha nem szálltak volna fel arra a gépre. Bármit megadnék azért, ha még egyszer, csupán tíz percre láthatnám őket!

A szememből keserű könnyek folytak.

Olyan volt, mint amikor egy ajtó kivágódik, és az összes oda beszorított szemét nyakon önti az embert. Rázott a zokogás, az arcom csupa könny lett. Félttem felnézni.

Honnan jött ez az őszinteség? Victor a rokonom volt, de nem ismertem. És ő sem engem. Mégis, teljesen kiszolgáltattam magam, úgy sírtam előtte, mint egy gyerek.

Odasiettem hozzám, de egy szót sem szólt. Letelepedett a mellettem lévő székre, közelebb húzódott, aztán nagyon lassan, mint aki nem biztos a dolgában, átölelte a vállam. A karomat és a hajamat simogatta.

Az érintése egyszerű emberi érintés volt; nem aktiválta a képességemet. Érthetetlen! Mióta meghaltak a szüleim, mindennap kéretlenül jöttek a benyomások és az emlékek más emberekről vagy helyekről. A kocsiban is, az üléskárpit érintésekor felbukkant néhány kép Oscarról, ahogy a belső izzókat csavarja be. De amióta a házban vagyok, semmi. Mintha... normálissá váltam volna.

Ahogy elterelődtek a gondolataim anyáékról, úgy apadtak el lassan a könnyeim is. A sírás nem segített. Tompa fejfájásom lett tőle, és rettentően szégyelltem magam. Victor még mindig simogatta a karomat, de már tűnődve, szinte automatikusan tette. Csendben ültünk egymás mellett. Mindketten elmerültünk a gondolatainkban.